

Prețuiește tinerețea

Eugenia Calancea

Pe aleile parcului în noapte se văd felinare
Și-un tânăr trist care are-n mână o floare.
Stă pe o bancă și tot așteaptă să vină,
Iubita ce-a plecat și-a uitat ca să mai revină.

Vine des supărat și-o așteaptă acolo mereu,
Gânduri negre aleargă parcă în jurul său,
Așteaptă plimbându-se înainte și-napoi,
Cum se plimbau ca îndrăgostiții-n doi.

A îmbătrânit de când tot așteaptă în zadar,
În fiecare zi cu flori în mână pentru ea iar.
Vremea rea a venit și el se plimbă-n parcul pustiit,
Trist ridică brațul și-aruncă floarea cu care-a venit.

Se gândește că poate la Domnul se duce
Și poate-o întâlnește pe drum la răscruce.
Pleacă pe drum de ploaie și merge mai departe,
Norocul îl urmărește-n lucrurile toate.

El va rămâne la Domnul în așteptare,
Acolo-n cer poate s-o mai caute oare?
O zeiță apare cu-n gram de speranță
Și sunt acum tineri întorcându-se la viață!